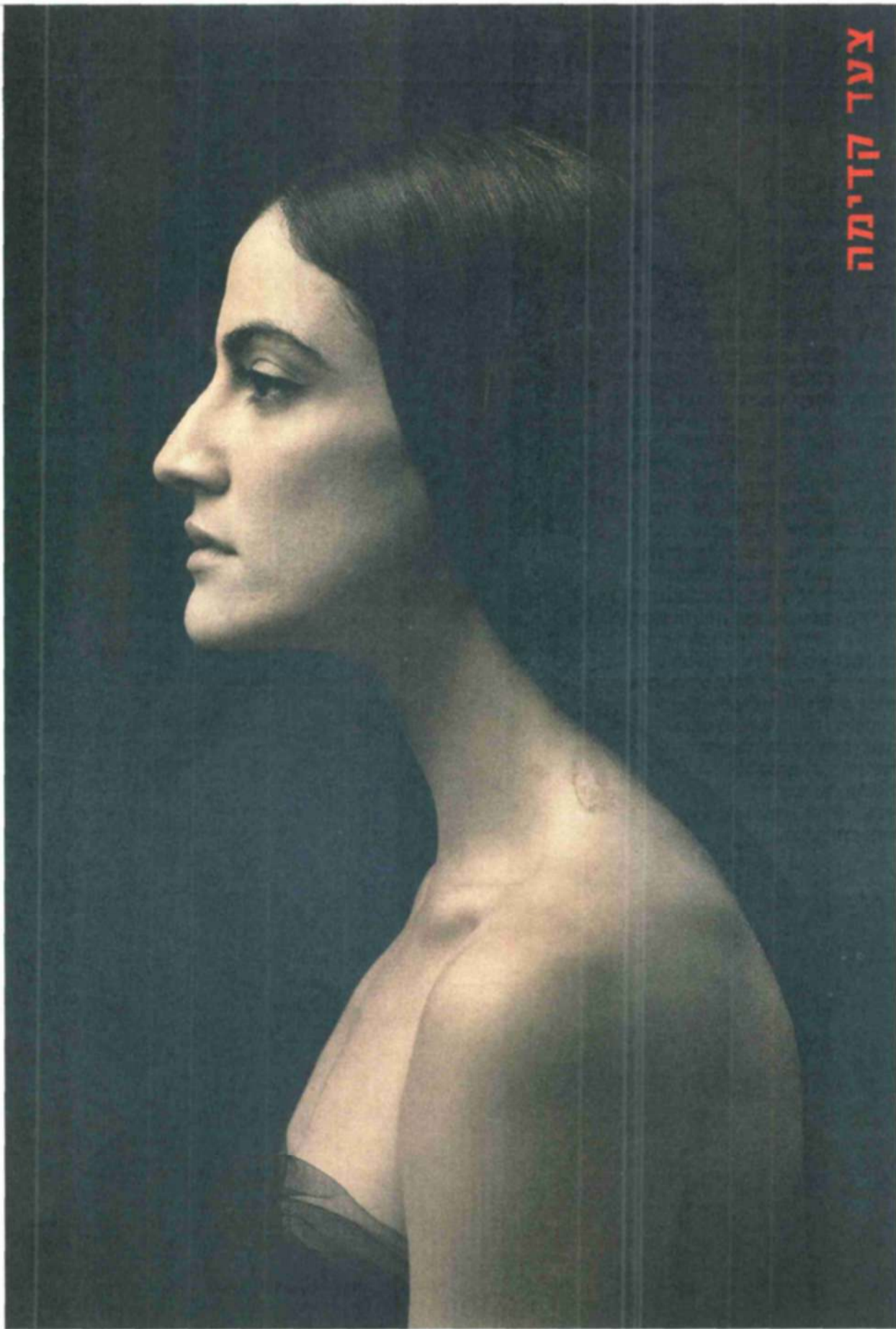

"המילה הראשונה שאמרת
בחיים הייתה 'שיר', כי אבא שלי
היה משמיע לי מוזיקה מהרגע
שיצאתי מהבטן". שמעון

את הרגליים הארוכות והיפות שלה ואת 55 הקילוגרמים המסותתים לתפקיד האישה הפתיינית. אבל מנצלים גם את כישרון המשחק שלה, ויש לה כוח.

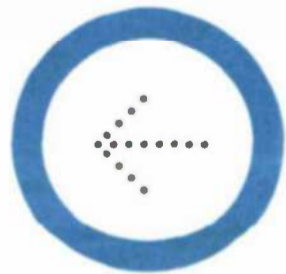
היא נולדה לפני 28 שנים לאם מורה למתמטיקה ולאב שהיה בעל חנות תקליטי טים. ההורים התגרשו כשהייתה כבת 18. "אני מאוד אוהבת מוזיקה", היא אומרת. "הגוף שלי מגיב מהר מאוד למוזיקה מאז ומעולם. המילה הראשונה שאמרת בחיים הייתה 'שיר', כי אבא שלי היה משמיע לי מוזיקה מהרגע שיצאתי מהבטן".

בגיל שלוש החלה לרקוד. "זה התחיל כמו גחמה של כל אמא לשלוח את הבת שלה לשיעור בלט. אחרות פורשות; אני נשארת. לא רציתי לעזוב. לאט לאט נהיית יותר ויותר טובה, ובתי הספר שלמדתי בהם השתרדגו". בגיל 12 עברה לסטודיו של בת דור, וכעבור שש שנים טסה לברכה ללמוד מחול באמסטרדם. "הכל התחיל מסיבוב הופעות בקהילות יהודיות בגרמניה ובהולנד, שלקחו אותנו אליו בתיכון. המורה תמיד גינץ לקח אותנו לראות חזרה של הבלט המלכותי ההולנדי, ותוך כדי שיעור פשוט נפל לי האסימון. כשיצאנו משם, התקשרתי לאמא שלי והייתי על סף דמעות. אמרתי לה: 'אמא, אני עושה את זה', אבל אני לא חושבת שהיא לקחה את זה כל כך ברצינות. חורנו לארץ, ובשורש התחלתי להתקשר לשני בתי ספר שחשבת ללמוד בהם. עשיתי אודישן, התקבלתי וטסתי. כולה ילדה נפחדת בת 18".

הילדה הנפחדת למדה בלט באמסטרדם, אבל לא פעם רצתה לברוח לחיבוק של אמא. בעיקר בהתחלה. "היית תפרנית ולבד, והתקופה הזאת מאוד השפיעה על מה שאני היום. יש משהו בללמוד להתרד לבד בגיל כל כך צעיר, משהו נהרר, ומצד שני נורא קשה".

מתאי היה הכי קשה?
"כשהטלפון לא צילצל. היו כהתחלה ימים על ימים שהטלפון לא צילצל. אף אחד לא חיפש אותי. עוד לא היו לי חברים שם. אני זוכרת שנורא חיכיתי שמיי שיהיה מהארץ יתקשר. יש לי חברה, שירה ליברטי, ואני זוכרת שבאחד הלילות הייתי מעורערת נפשית, והיא התקשרה, ופתאום כל כך בכיתי לה בטלפון. אמרתי לה: 'קשה לי, אני לבד, אני ילדה עדיין, אני לא יודעת איך לעשות את זה'. היא אמרה: 'תהיי חזקה, מחר זה יהיה פחות נורא'".
זה באמת קרה?

"באמסטרדם היו בהתחלה ימים שהטלפון לא צילצל. אף אחד לא חיפש אותי. באחד הלילות הייתי מעורערת נפשית, וחברה שלי התקשרה מהארץ, וכל כך בכיתי לה בטלפון. אמרתי לה: 'קשה לי, אני לבד, אני ילדה, אני לא יודעת איך לעשות את זה'".

הולכת הביתה להתקלח והולכת ללמוד. ככה, פחות או יותר, עברה עליי שנה ב".
מה עזר לך לשרוד את השנים האלה?
"מה שנתן לי המון כוח ואומץ היה כש ראיתי עד כמה האנשים שעוברים איתי עומדים מאחוריי. הרבה פעמים הציעו לי כל מיני דברים קורצים כלכלית, אבל גם רקדתי רתי להם: 'חברה, תעזבו אותי בשקט. אני לומדת. לא אפסיד בשביל זה שום שיעור'. תמיד הייתי רצינית. גם כשכתבו עליי, אף פעם לא עברתי בזה. היה לי את סדר היום שלי, וכשהיו מוזמינים אותי לכל מיני אירועים עים והיה לי כסף, הלכתי. אבל גם רקדתי שעות על גבי שעות. אני חושבת שזה בגלל החינוך שקיבלתי במחול, שרק עבודה מאוד קשה תביא אותך רחוק".
מה הכי הפריע לך בתקופה שאחרי התוכנית?
"זה לא רק הפריע לי, אני אהיה נורא ררי מטית ואגיד שזה גם שבר לי את הלב, ואני מתכוונת לפער הגדול בין מי שאני באמת לבין הפרסונה התקשורתית. כל הזמן הרגתי שתי צורך להסביר את עצמי, להתנצל שאני לא אוהב סמל סקס אלא בן אדם, ואני חושבת שכל ששקעתי יותר בעבודה ובלים מורים,

"כן. אתה מרדדים את עצמך בככי וקם לקראת יום חדש. היו ימים שהייתי מגיעה הביתה ובוכה מה אני עושה כאן, אבל אם היה לי יום נהדר בלימודים, הייתי מסתובבת באופוריה ברחובות אמסטרדם, הולכת למוזיאונים ולהופעות. עבדתי בפצרייה לפרנסתי, אבל אלמלא התמיכה של ההורים והמלגה שקיבלתי לא הייתי עומדת בזה.

"אחד הרגעים הכי קשים היה כשהייתי צריכה לעבור דירה עם חברה. נתנו 700 יורו צ'ק ביטחון ושכר דירה לחודש הראשון, פיינינו את הדירות שלנו, אספנו את הדברים, קנינו חומרי ניקיון והגענו נרגשות לדירה. בפנים שמענו רעשים. דפקתי בדלת וראיתי

אותך, או זהו, הוא הפסיד אותך. היום אני כבר פחות מתאכזבת. אני חושבת שבאפקט הררי מנטי שיברון לב הוא שיברון לב, בטח שאצלי, אבל אני כבר הרבה פחות מתרגשת מהתקשרות, כי עברתי עם זה הכל: נורא התאכזבתי מזה, נורא בכיתי ונורא התביישתי".

מכתבים לעצמי

רונה'לי שמעון באמת ניצחה. אחרי שלוש שנות דממה, שבוע אחרי שסיימה את הסטודיו היא כבר משתתפת במחזה השייקספירי "קומדיה של טעויות" שביים משה קפטן בתיאטרון הקאמרי, שם מנצלים

נגמר לי הצורך להסביר את עצמי. לאנשים יש צורך להבין דברים בתבניות, והבנתי שזו בעיה שלהם שרואים בי סמל סקס, לא שלי. אני אמשיך לעשות כמו נמלה עמלנית את מה שאני יודעת לעשות הכי טוב. זה יישמע פלצני, אבל עשיתי את זה בדרך שלי, והיום, כשאני על הבמה, זה הניצחון הגדול שלי".
ניצחון? עד כדי כך?

"ועוד איך. אני חושבת שגם קצת פחדתי מאנשים באיזשהו שלב. זה נראה לי מאיים. אבל התהליך שעברתי עם הכיתה שלי היה ללמוד לבטוח בהם. צריך גם פחות לפחד שיישבר לך הלב, להבין שזה חלק מהחיים, ואם אתה נתון למישהו את הלב והוא איכזב